

Οι μεσαιωνικοί οικισμοί της μαστίχας: Μεστά Το τοπίο στη λογοτεχνία

Jacques Lacarrière, *Το Ελληνικό Καλοκαίρι*, (μετάφραση: Ιωάννα Δ. Χατζηνικολή), Εκδόσεις Χατζηνικολή, Αθήνα 1980.

«...Από πάντοτε η Χίος ήταν ονομαστή για τα μαστιχόθαμνά της, που κεντάνε τα κλαδιά τους και τα ξεφλουδίζουνε για να πάρουν το ρετσίνι τους. Αυτό το ρετσίνι είναι πολύ αρωματικό και στην Ελλάδα το λένε μαστίχα. Το χρησιμοποιούν σε διάφορες χρήσεις αλλά πρώτα και κυριότερα για ν' αρωματίζουν το ούζο και τη ρακή.

Από τις αρχές του Μάη ως τα τέλη του Ιούνη, έγραφε ένας παλιός συγγραφέας, διατηρούν με πολλές φροντίδες το έδαφος κάτω από τα δέντρα πολύ καθαρό, γιατί για δυο μήνες, από τις μικρές τομές που έχουν κάνει στο φλοιό και στα κλαριά τους, κυλάει μια άσπρη γόμμα, εύθρυπτη, αρωματική και διαυγής που οι αρχαίοι έλληνες και λατίνοι γιατροί είχαν ονομάσει μαστίχα.

Ένας άλλος συγγραφέας προσδιορίζει:

Οι γυναίκες στα σεράγια επέμεναν να την κρατάνε συνεχώς στο στόμα τους, να τη μασάνε για να παίρνει τα υπολείμματα και τις ακαθαρσίες που κολλάνε στα ούλα που συσσωρεύονται μέσα στο στόμα και να κρατάνε έτσι τα δόντια τους καθαρά και άσπρα, πράγμα στο οποίο βεβαιώνουν ότι αυτή η γόμμα-ρετσίνι είναι ιδιαίτερα αποτελεσματική.»